

ΤΟ ΒΡΙΚΙΟΝ ΤΟΥ¹ ΑΓΩΝΟΣ

Ε τὸ πικρίκιον ἀνεσ-
χωμένον εἰς τὸ μέτω-
πον, τὰς χεῖρας δεμέ-
νας ὀπίσω ἐδημάτιζα
ἐπάνω κάτω εἰς τὸ κα-
τάστρωμα, τὸν μολύ-
τονον αὐτὸν περίπατον

τῶν νκυτικῶν, ἀφηρεημένος, σκεπτικός.

Ἦτο ἐν γλυκύν φθινοπωρινὸν ἀπόγευμα εἰς τὰ ἀκίνητα νερὰ τοῦ λιμένος τοῦ Πόρου.

Πέραν, ὀπισθεν τῶν ἰδεωδῶς ῥοδοχρόων γονά-
των τῆς αἰωνίας Κοιμωμένης ὁ ἥλιος ἔστειλε
τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς του εἰς ἀπο-
θέωσιν δόξης, καὶ φωτὸς φοινικοῦ, ἀπαλοῦ, γλυ-
κυτάτου τὸ ὁποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὰ
ἄνω ἐξησθένιζε, ἐγένετο ἀνοιχτότερον καὶ ἐχά-
νετο εἰς τὸ ἡμερον γαλανὸν τοῦ φωτεινοῦ οὐ-
ρανου.

Καὶ εἰς τὴν χλιαρὰν γαλήνην τῆς ἀτμοσ-
φαίρας ὅπου ἐπλανῶντο αἱ λιποθυμῖαι τῶν χρω-
μάτων τῆς Δύσεως, κἄτι ὡς ἰδέει θανάτου, ὡς
πνοαὶ ψυχροαγῆματος ἐπλανῶντο συγκεχυμέ-
ναι καὶ ἐδάυνον τὴν ψυχὴν μὲ τὴν μελαγχχο-
λίαν παντὸς τέλους, μὲ τὴν θλίψιν παντὸς ἀγ-
νώστου καὶ σκισροῦ.

Ἐπὶ τῶν κύκλω βουνῶν κατέβαινον ὅλονεν
σκιὰ βυθυπράσινοι καὶ ἀμυραῖ, κατήφεια ἐ-
σκέπαζε τὰς μοναχικὰς ἐξοχικὰς ἐπαύσεις, καὶ
μόνον ἀπέναντι οἱ ἀσθεστοχριστοὶ κατάλευκοι
οἰκίσκου τοῦ Πόρου, ἀναρριχώμενοι κύκλω
εἰς τοὺς λόφους των, ἔστελλον ζωηρὰν ἀκόμην
ἀντανάκλασιν εἰς τὴν μελαγχολικὴν σκιὰν τὴν
ὁποίαν ἔχυνεν ὁ θάνατος τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ
φωτός.

Ἡ θάλασσα ἀκίνητος, ἀσημαμένη, ὥσάν κατι-
νὰ τὴν εἶχε μαγεύσῃ, ἐξηπλώνετο πλατὺς γα-
λανὸς καθρέπτης, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς περα-
λίας, ἄλλος Πόρος ἐκαθρεπτίζετο θαμβὸς, καὶ
κατέβαινε βαθμηδὸν κάτω, κάτω, εἰς τὰ βάθη
τῶν ὑδάτων.

* *

Ὁ γλυκὺς τριλλὸς τῆς συρίκτρας τοῦ κελε-
στοῦ ἔφθασε καὶ ἐχύθη γύρω ὡς ἐπιθανάτιος
ὕμνος, ἐσκορπίσθη σιγὰ σιγὰ εἰς τὰ σχοινία καὶ
τὰ ἐξάρτια, καὶ ἐχάθη βαθμηδὸν εἰς τὴν ἄπει-

ρον γλυκύτητα τῆς γαλήνης καὶ τῆς σιωπῆς.

Ἐν σμῆνος γλάρων διέγραφε κύκλους ὑπε-
ράνω τῶν ὑδάτων, μὲ μεγάλας γοεράς κραυγὰς
ὡς θρήνους μικρῶν παιδίων.

Καὶ ἡ σκιὰ ὅλονεν κατέβαινε.

Ἐξηκολούθουν πάντοτε τὸν περίπατόν μου
ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἐπιστέγου μέχρι τῶν σκαλ-
μῶν τοῦ πυρναίου ἱστοῦ, καὶ τὰ βήματά μου
ἀντήχουν μὲ ξηρὸν πένθιμον κρότον εἰς τὰς σα-
νίδας τοῦ καταστρώματος.

Τὰ ὑψηλὰ περαπέτα καὶ τὸ δίκτυον τῶν ἀρ-
μένων, ἔριπτον σκιὰς παραδόξους καὶ σιωπη-
λὰς, εἰς τὸ μέσον αἱ καθόδοι μὲ τὰ ἔλυτρα ἀ-
νασηκωμένα ὁμοιάζον μεγάλα σκοτεινὰ χάσ-
ματα, καὶ ἀπὸ τὴν μίαν μέχρι τῆς ἄλλης ἄ-
κρας τοῦ πλοίου, ἔπνεε πνοὴ ἐρημίας, πένθους,
ἐγκαταλείψεως !

— Καῦμένο γέρικο βρίκι ! . . .

Ἐριπτόν μετ' ἀγάπης γύρω τὸ βλέμμα μου,
εἰς τὰ ἐνδοξὰ ξύλα τοῦ παλαιοῦ βατσελόου,
τὸ ὁποῖον εἶδε τόσας ὑπερφάνους καὶ μεγάλας
ἡμέρας, καὶ μοῦ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὅτι αἱ
σταυρωμένοι αὐταὶ κεραῖαι μὲ τὰ μαζευμένα
πανιά, τὸ δίκτυ τῶν σχοινίων, τὰ ὁποῖα ἐπι-
πτον εἰς τὰ πλευρὰ χαλαρά, ὥσάν κουρασμένα,
πράγματι ἐκλινον μὲ ἐν ἀνέκφραστον ὕφος με-
λαγχολίας, περασμένου, παλαιοῦ καιροῦ ! . . .

Ἀχρηστον τώρα πλέον τὸ παλαιὸν τὸ βρίκι ! . .

Ἐντὸς ὀλίγου, καμμία ἐπιτροπὴ θὰ τὸ κατα-
δικάσῃ ἐντελῶς, καὶ τὰ ἀσπλαγχνὰ σφυρία τῶν
ἐργατῶν θὰ ἔλθουν ν' ἀποσπάσουν τὰ πλευρὰ
του, νὰ πάρουν τὰ ἐξάρτια του, νὰ διαλύσουν
τὸν σκελετόν του ! . . .

Καὶ τὸ ἐφαντάσθην εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς
Πύλου, κατὰ μόνον ἐν μέσω τῶν μεγάλων Τουρ-
κικῶν πολεμικῶν, κατατρυπημένον, πληγωμένον
ἀλλὰ νικηφόρον, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας
εἰς τὸ κάσσαρον, καὶ τὴν θρυαλλίδα τῆς πυριτα-
ποθήκης καὶ τὴν ἄτρομον χεῖρα ἐνός ναύτου
του, ἐτοίμου νὰ τὸ τινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα ἐάν τὸ
ἐπάτει ὁ ἐχθρός !

Καῦμένες γέρω Ἀρη ! . . .

Ὡ ! ἂν τὰ ἄψυχα ἔχουν καὶ αὐτὰ ψυχὴν,
ποῖος στεναγμὸς σπαραγμοῦ θὰ εἶναι ἐκεῖνος
ὅταν σωρεύονται εἰς τὴν περαλίαν τὰ λείψανά
των περιφρονημένα . . . ἄγκυραι καὶ ἄλυσσι-
δες καὶ κατάρτια καὶ στραβόξυλα . . .

* *

Εὐχάριστος ἀνάγνωσις

~~~~~

Καὶ ὅμως καὶ τώρα ἀκόμη εἰς τὰ γηρατεῖα του χάνει ὅτι ἤμπορεῖ, προσπαθεῖ νὰ μὴ κρατῇ τὴν θέσιν του ἀδίκως. Ἀγκυροβολημένος στερεῶς, δεμένος μὲ πυμνήσια, βλέπει κάθε πρῶτ' νὰ ἐρχονται τὰ ναυτοπούλα, ν' ἀναβαίνουν εἰς τὰ ἐξάρτια του, καὶ μὲ τὸν ἦχον τῆς ναυτικῆς συρίκτρας καὶ τὰ τραγουδιστὰ ναυτικά παρυγγέλματα νὰ λυνοδένουν τὰ πανιά του καὶ νὰ σκαυρῶνουν τὰς κεραίαις του.

Εἶνε οἱ νέοι θωρακίται ὅπου γυμνάζονται.

Σπανίως δὲ, καμμίαν φορὰν, ἀνοίγουν καὶ πραγματικῶς τὰ πανιά του, καμαρωμένα ἀπὸ τοὺς σιπάρους ἕως τοὺς ἀρτέμονας, σηκώνονται αἱ ἄγκυραί του ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν βυθὸν καὶ σκιρτᾷ τότε τὸ γέριχο βατσέλο, καὶ σκίζει μὲ χαράν τὸ κύμα, ὑπερήφανον ὅπως τὸν παλαιόν, τὸν καλὸν καιρόν! . . .

Ὡ! τὸν γνωρίζει καλὰ αὐτόν τὸ κύμα, τὸν προσέχει εἰς τὸν δρόμον του, ἀφρίζει μὲ χάριν εἰς τὰ πλευρά του, καὶ μὲ τὸν ἁρμονικὸν φλοῖσθον του τραγωδεῖ τοὺς παλαιούς καιροὺς, τὰς ἡμέρας ὅπου ἐπέρασαν καὶ ἔν θά ἐπανέλθουν πλέον!

Ἄχ! τί χαράν θά ἔχη τὸ παλαιὸν τὸ βρίχ!

Πῶς θά κτυπᾷ ἡ γεροντικὴ καρδιά του εἰς τὸ ξύλινον σῶμα του.

* *

Καὶ ὅταν κλείομαι ἐντὸς τῆς στενῆς καμπύνας μου, ὅπου ῥίπτει θαμβὸν φῶς ὁ στρογγύλος της φεγγίτης ἐκ τῶν ἄνω, μένω ὥρας ὀλοκλήρους συλλογισμένος καὶ μελαγχολικὸς εἰς τὴν ἀνάμνησιν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐντὸς τῶν στενῶν αὐτῶν τοιχωμάτων ὑπὸ τὸ σιωπηλὸν φῶς τοῦ θαμβοῦ κρυστάλλου αὐτοῦ τοῦ φεγγίτου, ὠνεῖρεύθησαν τὰ μεγάλα των ὀνειρά . . .

Τὴν ἀνάστασιν ἐνὸς ἔθνους! . . .

Ἄν ἄφαιναν τὸν νοῦν των νὰ τρέχη εἰς τὸ ἀγαπημένον θαλασσοβρεκτον νησί — ποῖον νὰ ἦτο ἔρα γες; . . . ἡ κατὰλευκη ἡ Ὑδρα ἡ αἱ Σπέτσαι αἱ ἀνθισμέναι, ἡ τὰ δοξασμένα τὰ Ψαρά; . . . — εἰς τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας των, ἐνῶ ὁ ἀγκὼν θά ἐστηρίζετο κατὰ τῆς ἐπὶ τοῦ μικροῦ τραπεζίου του, καὶ ἡ παλάμη θ' ἀνεστήκωνε εἰς τὸ ἡλκακωμένον μέτωπον τὸ μαῦρον νησιώτικο φέσι.

Καὶ ἐξῶ ἀπὸ τὸ τοίχωμα τοῦ θαλαμίσκου εἰς τοῦ πλοίου τὸ πλευρόν, τὸ κύμα ἐτραγωδεῖ ὅπως καὶ τώρα τὸν ἴδιον γλυκὸν φλοῖσθον του, ὅπως θά τὸν τραγωδῇ πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν τῶν θαλασσινῶν, μελαγχολικὸν μνημόσυνον τῶν γενεῶν, ὅταν ἐξῆσαν εἰς τὰ πλατέα νῶτα της, καὶ ἐκλείσαν διὰ παντός τὰ βλέφαρα εἰς τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον . . . ὅπου κανεῖς κανεῖς δὲν θά τοὺς ἐξυπνήσῃ πλέον!

Ὁ ὁξὺς ἦχος τῆς συρίκτρας ὅτε χαρῶδες καὶ ἰσχυρὸς, ὅτε γλυκὺς καὶ λιποψυχισμένος ἐσκόρπισε πάλιν εἰς τὸν ἀέρα τοὺς παλμώδεις τόνους του καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κελουστοῦ ἀντήχησε πάλιν σοβαρὰ, ἐνῶ οἱ κώδωνες τῆς τετραωρίας ἐσήμκινον τοὺς μεταλλικοὺς ἤχους των, καὶ τὸ σιωπητήριον ἔχυνε ἀργὰ ἀργὰ εἰς τὸν ἀέρα τὰς βραδείας καὶ μελαγχολικὰς του μελωδίας.

— Ἄαα . . . κρα σιωπὴ . . .

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ διόπου ἐπανελάθεν ὡς ἡχώ ἐκ τοῦ βαθύς τοῦ ὑποστρώματος.

— Ἄααα . . . κρα σιωπὴ! . . .

Καὶ ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ συρίζῃ θλιβερῶς εἰς τὰ σχοινία καὶ τὰ ἄρμενα τοῦ παλαιοῦ βατσέλου, ὡς μακρυνὸς στεναγμὸς, ὡς πένθιμον παράπονον ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ ὅτε εἶνε πλέον καὶ ἔν θά εἶνε ποτέ . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

